

INSULA
ÎMBLÂNZITORULUI
DE FURTUNI

Elogii aduse romanului

Insula Îmblânzitorului de furtuni

„Doyle a preluat o poveste antică și a găsit în ea ceva nou, semeț și sălbatic. Numai scriitorii și povestitorii cu adevărat curajoși pot face asta.”

Katherine Rundell,
autoarea romanului *The Explorer*

„[În acest roman] pâlپâie o magie rară și minunată...
O poveste de neuitat.”

Abi Elphinstone,
autoarea cărții *Sky Song*

„Acaparatoare, inteligentă și frumos scrisă. Probabil va deveni un clasic modern.”

Louise O’Neille,
autoarea cărții *The Surface Breaks*

„O carte despre furtuni, despre inimă și insule magice care-și cântă numele în ploaie și care te ademesc să pătrunzi prin straturile timpului... O poveste fascinantă despre curaj și speranță.“

Cerrie Burnell, autoarea cărții
Harper and the Scarlet Umbrella

„Profundă și lirică. Dragostea și speranța transmise aici reprezintă poate cea mai mare magie dintre toate și exact asta a reușit Catherine să facă în această carte.“

Hilary McKay,
autoarea seriei *The Casson Family*

„*Insula Îmblânzitorului de furtuni* este memorabilă – genul de poveste care ți se înfiripă în suflet și nu mai iese de-acolo.“

Katie Tsang, coautoarea cărții
Sam Wu is NOT Afraid of Ghosts

„Amuzantă, tulburătoare, înspăimântătoare. Ard de nerăbdare să citesc următoarele cărți.“

Lauren James, autoarea romanului
The Loneliest Girl in the Universe

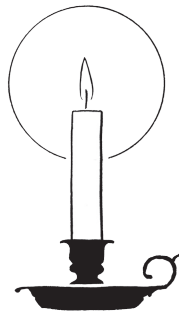
„O poveste care-ți merge la inimă, plină de magie, prietenie și umor.“

Alex Bell, autoarea *The Polar Bear Explorers' Club*

„Un iureș magic într-o poveste de aventură despre familie, curaj și stăpânirea furtunilor interioare. Fionn este un erou care merită aclamat.“

Anna James, autoarea *Pages&Co*

INSULA
ÎMBLÂNZITORULUI
DE FURTUNI

CATHERINE DOYLE

EDITURA
UNICART

Pentru bunicii mei,
căpitanul Charles P. Boyle și
Mary McCauley Boyle,
din insula Arranmore

PROLOG

Pe un câmp îmbrăcat în flori sălbatice, un băiat și o fată stăteau, unul lângă altul, sub corola unui stejar antic. Cerul era mânios, iar tunetul mârâia asemenea unui animal înfuriat.

- Ești pregătită? o întrebă băiatul, neliniștit.

Ea își ridică bărbia, iar părul blond ca grâul îi căzu pe spate, ca o perdea.

- Sunt pregătită de-o viață.

Cei doi își lipiră palmele de trunchiul noduros. Copacul începu să tremure, se trezi din somn și își întinse crengile. După o clipă de liniște, deasupra lor se auzi o explozie. Fulgerul se năpusti dintre nori și sfârtecă stejarul în două. Flăcările cuprinseseră scoarța și urcară pe crengi, devorând frunzele, până când totul deveni auriu și strălucitor.

- Betty, oare ar trebui să...? întrebă băiatul, nesigur.

- Șșș! șuieră fata. Vrea să zică ceva.

Arborele începu să șoptească. Glasul îi era mai puternic decât se așteptase băiatul și, curând,

văpăile care pârlăiau și șuierau de jur împrejur grăiră:

- Vorbește, sau ți se va vorbi!

Fata îi puse întrebarea deja pregătită. În vreme ce stejarul reflecta, ea își pierdu răbdarea și începu să bată din degete pe scoarța arsă. Aerul deveni apăsător și un vâl de ceață se înfiripă în șuvițele de păr care îi încadrau fața.

Copacul încetă să-i mai vorbească. În schimb, își îndreptă atenția spre băiat și se strecură în mintea lui. Acesta căzu ca secerat, zbuciumându-se și zvârcolindu-se, timp în care, în cotloanele de nepătruns ale minții sale, se desfășura o viziune.

Se făcea că stătea în picioare, pe marginea unui promontoriu, unde norii se adunau în mâinile lui întinse și vântul îi încolăcea trupul. Simțea cum marea îi străbătea venele și lăsa cristale de sare în pliurile inimii lui. Știa că tocmai fusese transformat pe veci. Betty se înșelase. Insula îl alesese pe el.

Se strădui să clipească, pentru a se dezmetici, însă stejarul îi năpădi mintea și mai tare. O nouă imagine își făcu loc în capul lui, ceva ce nu ceruseră să vadă.

- Uite! șuieră copacul. Fii atent!

În fața lui apăru un băiat. Era puțin mai mic decât el, dar avea același nas și aceeași ochi. Într-o mână ținea un smarald, la fel de verde ca iarba

de pe insulă, iar în cealaltă un toiag încovoiat, pe care-l îndreptase spre mare. Stăteau la o oarecare distanță unul de celălalt și priveau, fără să vadă însă, corbii care împodobeau cerul cu pene. Pământul pârâi sub picioarele lor, iar o umbră împânzi insula și îi învălui în întuneric.

Băiatul își reveni. Se afla pe același câmp cu flori sălbatice, unde ploua torențial.

- Betty! spuse el, în timp ce o picătură de ploaie îi căzu drept în gură. N-o să-ți vină să crezi ce tocmai am văzut!

Fata se înălța deasupra lui, cu ochii mijiți și înflăcărați precum niște tăciuni aprinși. Îl lovi cu piciorul în coaste.

- Cred că vrei să zici ce tocmai *ai furat!*

- Încetează!

Se rostogoli, ca să se ferească de ea, însă fata îl izbi din nou.

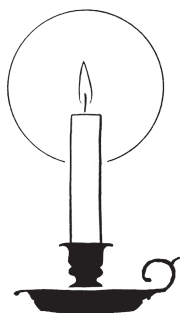
- Trebuie să-ți spun ceva. Ce-ar fi să încetezi, te rog? Au! Ascultă-mă! Am văzut corbi, Betty! Cred că...

Dar ea nu voia să asculte. Se îndepărta deja de el, printre florile sălbatice din iarba udă, cu privirea ridicată spre cerul înlăcrimat.

Voia s-o cheme înapoi și să-i spună că toate astea erau peste puterile ei - peste puterile amândurora, de fapt - numai că ea dispăru în neant și lăsa în urmă doar o undă subtilă.

Băiatul încercă să-și înăbușe frica. Undeva în adâncul pământului se trezea încă o dată bezna, o negură mai sinistră decât orice ar fi văzut lumea până atunci.

Era totuși prea târziu ca să mai fie oprită.

Capitolul unu

INSULA ADORMITĂ

Fionn Boyle stătea pe un scaun de plastic, aplecat, cu brațele lipite de corp și cu bărbia în piept, și făcea eforturi să nu vomite peste pantofi.

Feribotul mugea. Fără să vrea, îi observă marginile ruginite, vopseaua albastră, scorojită, și hornul care suna ca o vacă muribundă. Nu voia să-și închipuie câtă apă de mare ar fi trebuit să înghită ca să se înece. În acel moment, Tara nu se uita la el, însă Fionn știa că surorile adulmecă frica. Atât i-ar fi trebuit, să dea afară masa de prânz...

Și colac peste pupăză, după ce că ședea îngheșuit între două bătrâne care trăncăneau întruna, mai avea și telefonul mort în buzunar. Nu avea semnal, nici măcar o liniuță. Din când în când,

doamnele în vârstă se opreau și molfăiau câte un secret, de parcă ar fi fost prea greu de digerat. Pe alocuri, băiatul le simțea privilegii așintite asupra lui, ca și cum s-ar fi așteptat să între și el în vorbă. Totuși, în mare parte, valurile răgeau suficient de tare cât să înece toate aceste senzații.

Cel mai grav era că avea oceanul chiar sub el. În cele mai negre coșmaruri ale lui, acesta îl trăgea în adâncuri și îl asimila. Atunci se trezea brusc, nădușit tot.

Aerul mării îi ardea plămâni și-i înțepa obrajii, în timp ce privea cum se făcea nevăzut uscatul, mai întâi ca o pată verde la orizontul cenușiu, iar apoi ca un mare nimic.

Îi era deja dor de smogul din Dublin, de zgomotul lucrărilor rutiere, de șinele de tramvai neterminate care străbăteau orașul și de turiștii grăbiți de pe trotuare. Nu se gândea niciodată dacă îi plăcea sau nu tot acel tumult al orașului în continuă mișcare, ci doar că îi era familiar, iar pentru Fionn familiaritatea însemna „acasă”.

Toată situația asta era orice, numai familiară nu. Tara stătea la prora vasului, cu picioarele plantate pe balustrade, de parcă urma să se arunce în ocean. Părul negru îi zbura în vânt, despletit și încâlcit, ca niște parâme. Se întoarse și îl căută cu privirea în aglomerația de pasageri.

- Hai încioace, Fionny! Ia uită-te la valurile astea! Sunt gigantice!

El scutură din cap. Feribotul se legăna și stomacul lui îi ținea isonul - sus, jos - până când conținutul mesei de prânz începu să-și facă loc spre gât.

- Nu fi copil! îl tachină Tara.

Fionn și sora lui erau cam de aceeași vârstă. Își amintea de vremea în care fuseseră aproape prieteni. Avea impresia că avuseseră și ceva în comun, până în ziua în care ea împlinise trei-sprezece ani și el nu trecuse de unsprezece, când, brusc, ea devenise mult prea înțeleaptă și mult prea deșteaptă ca să mai petreacă timp cu el ori să mai joace jocuri video împreună. „M-am maturizat, Fionny. Am alte pasiuni.“

Habar n-avea cum măsura ea maturitatea, căci, în multe seri, tot el era cel care pregătea cina pentru toți trei, în timp ce Tara își băga toată mâna să scoată Nutella din borcan, ca Winnie-the-Pooh, și tot ea țipa de se cutremurau pereții de fiecare dată când vedea un păianjen.

Fata îi rânji disprețuitor peste umăr, apoi se cățără și mai sus pe balustradă, ca să poată privi peste coama valurilor. Deja părea că avea să plonjeze, doar ca să-i arate lui că putea face asta. Lui Fionn i-ar fi plăcut ca ea să cadă peste bord și să se înece puțin. Nu cât să moară, ci doar cât

să apuce să apară un pește și să-i mănânce acea parte din creier care o făcea atât de nesuferită.

Reveni cu privirea asupra orizontului încețoșat, căutând un punct fix care să-l ajute împotriva răului de mare. Mama lui îi spusese că asta îl va ajuta, cât era vasul în mișcare. Fusese ultimul lucru pe care i-l zisese înainte să-și ia rămas-bun în Dublin, atunci când ea avea ochii senini și zâmbetul trist. Apoi, deodată, Fionn se trezise cu nasul lipit de geam, în mașina vecinului, care hurducăia pe drumul de țară, în timp ce o lăsau în urmă.

Acum aștepta să apară în zare insula despre care le povestea mama când era el mic, cu ochii sticloși și cu privirea pierdută în gol. Uneori insula era un loc frumos, alteori era unul trist, necruțător, care nu avea nimic de oferit în afară de amintirea tatălui lui, demult pierdut în mare. Tot ce știa cu certitudine era că Arranmore o bântuia și că el nu putea să-și dea seama niciodată dacă asta era mai mult de bine sau mai mult de rău, ci doar că locurile pot avea la fel de multă importanță ca oamenii și că, dacă le lași, te pot influența la fel de mult.

Tara se dădu jos de pe balustrada din fața feribotului, traversă puntea țopăind și se aplecă, până ce ajunse nas în nas cu el.

- Chiar trebuie să ai mutra asta deprimată?

Îi dispăcea felul în care sora lui arunca acest cuvânt, așa, la întâmplare. „Deprimat”. Parcă ar fi vorbit de o culoare pe care o purta în mod special, ca și cum ar fi fost ceva ce poți fi, după care poți alege să nu mai fii. Și-apoi, pentru ea era ușor să fie entuziasmată în legătură cu toate astea, fiindcă vizitase insula cu o vară înainte și reușise cumva să-și facă prieteni.

- Nu vreau să merg, mormăi el. N-am de gând să mă prefac că vreau.

- Tu nu vrei să mergi niciodată nicăieri, sublinie Tara. Nu faci decât să stai în casă și să joci jocuri video, la care oricum nu te pricepi. Ești foarte plictisitor.

Fionn voia să-i răspundă că și-ar fi dorit să fi rămas cu mama acasă, să poată sta lângă ea, chiar și atunci când ea nu părea să-l vadă. Ar mai fi spus și că nu era atât de nepriceput la jocuri video și că se descurca de minune, dar nu reuși să scoată decât atât:

- Taci!

Tara scoase din buzunar o ciocolată Mars, pe care o cumpărase dintr-o benzinărie în drum spre feribot, când bătrâna doamnă Waters își desfăcuse portofelul înflorat, plin cu monede și le zâmbise cu toți dinții: „Luați-vă orice doriți, dragii mei!”

Mușcă din ea și, cu gura încleiată de caramel, spuse:

- E o aventură, Fionny!
Se uită dintr-o parte în alta, apoi coborî tonul:
- Locul ăsta e magic. Stai să vezi!
- Ai impresia că e magic doar pentru că ai cunoscut un băiat anul trecut, comentă el, cu un dezgust profund și stăruitor.
- Fata clătină din cap.
- Nu, de fapt cred că e magic fiindcă există tot felul de secrete pe insulă.
- El încercă să înlătore cu mâna mirosul de ciocolată, care îi ajunsese la nas.
- Ce fel de secrete?
- Nu pot să-ți spun! răspunse ea, cu un licăr triumfător în ochi.
- Fionn suspină.
- Nu-mi vine să cred că nu scap de tine toată vara.
- Păi nu mi-aș face prea multe griji, că eu sigur n-o să-mi petrec timpul cu tine.
- Își încreți nasul, strângându-și laolaltă pistruii.
- Poți sta cu Bunul.
- Deja-mi place mai mult de el decât de tine, zise Fionn repede.
- Nici măcar nu-l cunoști.
- Băiatul deschise pumnul și dezvălui biletul de feribot, mototolit.
- Până și bucata asta de hârtie îmi place mai mult decât tine.

Tara îi vântură batonul de ciocolată pe la nas.

- Te porți ca un copil!

- Ba nu!

Fionn așteptă ca ea să-și întoarcă privirea și aruncă ghemul de hârtie spre ea. Îl văzu cum se prinde în vârfurile șuvițelor de păr și atunci se simți un pic mai bine. În golf, un pescăruș plonjă ca un vârtej și mângâie marea cu aripa. Țipă sălbatic și, chemată parcă la datorie, insula se ivi în întâmpinarea lor.

La suprafața apei se ridicau, bolborosind, mănunchiuri de alge de un verde-închis, care formau delușoare și se rostogoleau unele peste altele. Printre clădirile vechi, înghesuite una în alta de-a lungul debarcaderului, acolo unde nisipul era tocit și tare, se întretăiau niște drumuri nepavate. Locul părea bizar de pustiu, ca și când întreaga insulă dormea dusă.

Arranmore. Era exact așa cum și-o imaginase Fionn: o pată uitată, la marginea lumii. Locul perfect în care să vină un suflet ca să moară.

Tara se cocoță din nou pe balustradă și el simți cum se pleoștea, ca un balon gigantic. Urmărea punctele neclare de pe insula îndepărtată, care deveneau treptat oameni, magazine, case și mașini, și mult prea multe bărci de pescuit ca să le mai numere. Încercă să și-o imagineze pe mama lui aici, în acest loc ciudat, cum ar rătăci pe ponton ori

s-ar furișa în magazinul de la colț ca să cumpere pâine și lapte, sau chiar pe mal, privind oceanul, cu brațele strânse în jurul ei. Din păcate nu reușea, oricât de tare se străduia.

Atunci când, în sfârșit, feribotul mormăi la intrarea în port, Tara sări pe insulă, fără să arunce măcar o privire înapoi. Fionn rămăsese încremenit pe marginea debarcaderului. Era ceva în neregulă. Pământul vibra sub el și cel mai mic tremur îi zgâlțâia tălpile, ca și cum ar fi avut pașii cu mult mai grei decât erau în realitate. Briza se dădea peste cap, dansa în jurul lui, îi sufla părul în ochi și aerul înapoi, în plămâni, până când avu cea mai absurdă senzație, cum că insula își deschidea brațele ca să-l primească cu drag.

Cercetă cu privirea crestele promontoriului. În depărtare, la marginea golfului, acolo unde tufele de măceș și ferigile se încăierau pe o stâncă joasă, în pantă, răsărea o colibă din sălbăticie. Fumul se încovoia ca un deget la ieșirea din horn.

Vântul îl împinse pe debarcader. Fumul cenușiu se tot ridica și se răsucea pe fundalul cerului îmbujorat. Îl chema la el.

Fionn aproape că-i auzea șoaptele în urechi: o voce pe care nu o mai auzise vreodată, un glas care îi zbârnâia în vene și în oase, dar pe care se străduia, cât putea de bine, să-l ignore.

- Vino! îl ademenea. Hai acasă!